

Fővárosi Ítéltábla

9.Pf.20.792/2022/5.

A Fővárosi Ítéltábla a pártfogó ügyvéd neve pártfogó ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt **felperes** (felperes címe) felperesnek – a kamarai jogtanácsos neve kamarai jogtanácsos által képviselt **Fővárosi Büntetés-végrehajtási Intézet** (1055 Budapest, Nagy Ignác utca 5-11.) alperes ellen **sérelemdíj** iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2022. szeptember 30. napján meghozott 21.P.21.360/2022/14-II. számú ítélete ellen a felperes 15. sorszámon előterjesztett fellebbezése folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 6.000 (hatezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam, míg a felperes pártfogó ügyvédjének másodfokú eljárásban felmerült díját a felperes viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 240.000 forint sérelemdíj és annak 2016. október 25. napjától 2022. július 27. napjáig járó késedelmi kamata megfizetésére. A keresettel érvényesíteni kívánt jogként a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:42. §-át, 2:43. § a) pontját, 2:52. §-át és a büntetések, az

intézkedések, egyes kényszerintézkedések és a szabálysértési elzárás végrehajtásáról szóló 2013. évi CCXL. törvény (Bvtv.) 98. § (1) bekezdés c) pontját, 122. § a) pontját és 156. § (1) bekezdését jelölte meg.

[2] Az érvényesített jog ténybeli alapjaként előadta, cukorbetegségben szenved, ezért napi szinten többször inzulint kell adagolnia magának, melynek mennyiségét vércukormérővel megállapított értékek alapján kell meghatározni. Az inzulint azonban nem tudta az előírásoknak megfelelően adagolni, mert az alperes 2016. júniusától 2016. október 24-ig nem, illetve nem a megfelelő mennyiségben biztosította a vércukormérő használatához szükséges tesztsíkokat. A tesztsíkok hiányában csak egy átlagos mennyiséget tudott beadni magának, mely hol alacsony, hol magas vércukorszintet eredményezett, ami hosszú távon élettartam minőség romlást és akár az élettartam megrövidülését is eredményezheti. Állította, romlott az egészsége, életminősége, és a helytelen inzulin adagolás számos egyéb betegség kialakulását is megalapozza. Ezért az alperes mulasztásával megsértette az egészséghez, testi épséghez való személyiségi jogát. Sérelemdíjat keresetével a 2016. október 1. és 2016. október 24. napja közti időszakra érvényesített, annak összegét napi 10.000 forint alapulvételével jelölte meg.

[3] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte.

[4] Állította, hogy a felperesnek biztosította a szükséges gyógyszereket és az inzulint, a Büntetés-végrehajtás Központi Kórházának szakorvosi javaslat azonban a tesztsíkot, és annak napi szintű használatát nem írta elő. A felperes befogadását követően először 2022. október 24-én jelezte, hogy nincs tesztsíkja, ekkor az alperes azt azonnal biztosította, előtte pedig a felperes vércukorszintjét az alperes mérte. A felperes maga sem állította, hogy a tesztsík hiánya okán rosszul lett volna, vagy hogy az alperes nem biztosította neki a megfelelő egészségügyi ellátást. Az egészségügyi iratok igazolják, hogy a felperes vércukorszintje megfelelő értékeket mutatott, a felperes egészségi állapota tehát nem romlott.

[5] Az elsőfokú bíróság ítéletében a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 12.000 forint perköltséget. Megállapította, hogy a felperesi pártfogó ügyvédi díj viselésére a felperes köteles, míg a le nem rótt 7.000 forint kiegészítő kereseti illeték a Magyar Állam terhén marad.

[6] Ítéletének indokolásában rögzítette, a felperesnek kell bizonyítania az alperes személyiségi jogot sértő magatartását és a sérelemdíj mértéke körében az elszenvedett hátrányt. Ebből következően a felperesnek mindenképp azt kellett előadnia és bizonyítania, hogy egészséghez való személyiségi jogát az alperes 2016. október 1. és 24. napja között mely mulasztásával sértette meg. A felperes a jogsértő magatartás körében ugyanakkor nem nyilatkozott, és bizonyítékot sem csatolt arra, hogy ki, mikor, milyen mennyiségben írta elő a tesztsík használatát. Tényelődása nem volt egyértelmű abban sem, hogy mire tekintettel jelölte meg a perrel érintett 24 napot; hogy tesztsíkot egyáltalán nem kapott, vagy a szükséges mennyiségben nem kapott; illetve vércukorszintje kontrolálása teljesen elmaradt-e a perrel érintett időszakban. Kiemelte, a felperesnek azt kellett előadnia és bizonyítania, hogy az alperesi jogsértés 240.000 forinttal ellentételezhető hátrányt, nem vagyoni sérelmet okozott

neki. E körben a felperes azt állította, hogy romlott az egészsége, életminősége és számos egyéb betegség kialakulását alapozta meg a helytelen inzulin adagolás. Az elsőfokú bíróság megítélése szerint ez a felperesi tényelődás és a keresetet tartalmazó irat közlésre alkalmas volt ugyan, azonban a per eldöntéséhez pontosításra szorult, a felperesi petitum és a tényelődás – mind a jogsértés ténye, mind a hátrány körében – hiányos, ellentmondásos volt. Rögzítette, a 10. sorszám alatti végzésében kifejezetten felhívta a felperest, a perfelvételi tárgyaláson nyilatkozzon arra, hogy a felperes befogadásakor szakorvosi javaslatot a napi szintű tesztsík használatára hozott-e, és tájékoztatta a Pp. 608. § (1) és 189. § (6) bekezdésében foglaltakról. A 2022. szeptember 30-ai tárgyaláson a petitum és a tényelődások tekintetében kérdéseket intézett a felperesi jogi képviselőhöz, és tájékoztatást adott a bizonyítási érdekről. A felperesi jogi képviselő a petitumot a kamatkövetelés körében részben pontosította, a keresetet tartalmazó iratban foglaltakon túl azonban további tényelődást nem tudott tenni, ezért tartalmilag a felperes személyes meghallgatására tett indítványt. A Pp. 192. § (2) bekezdésének idézésével kiemelte, a Pp. 230. § szerinti meghallgatás lehetősége sem pótolja a felperes azon kötelezettségét, hogy a keresetlevélben vagy a perfelvételi tárgyaláson jogi képviselője útján határozott tényelődásokat tegyen. A felperesi jogi képviselő nem nyilatkozott arról sem, hogy intézkedik az egészségügyi dokumentáció beszerzése iránt, és erre határidő biztosítását, vagy a perfelvétel lezárásának elhalasztását kéri. Ezért a perfelvételt lezárta, és a rendelkezésre álló nyilatkozatok és bizonyítékok alapján hozta meg döntését.

[7] A felperes által csatolt ügyészségi határozatra tekintettel rögzítette, hogy a büntetés-végrehajtási orvos a felperes számára nem engedélyezte a vércukormérő tesztsík birtokban tartását, és az alperesnek a házirend értelmében át kellett volna vállalnia a dolgozó fogvatartott ezen költségét. Ennek alapján megállapította, hogy a perrel érintett időszakban a felperes használt tesztsíkot, és azt vele fizettették ki, de a határozatból sem a tesztsík használatának gyakoriságára nem lehetett következtetést levonni, ahogyan azt alátámasztó bizonyíték hiányában arra sem, hogy a felperes vércukorszintjét a szükséges alkalommal nem kontrollálták. Ebből arra következtetett, hogy nem állapítható meg a felperes egészséghez való jogának megsértése. Hangsúlyozta, az egészséghez való jog megsértése nem ahhoz kötődik, hogy az alperes a tesztsíkot kellő számban térítésmentesen kiadta-e, hanem ahhoz, hogy biztosította-e a felperes vércukorszintjének kontrollálását, akár úgy is, hogy azt az alperes mérte az előírt alkalommal. Azt pedig, hogy az alperes mérte a felperes vércukrát, a felperes nem vitatta. Ezért a felperes keresetét elutasította.

[8] Ítéletének indokolásában ugyanakkor azt is kifejtette, amennyiben az alperes jogsértése megállapítható lett volna, a kereset ez esetben sem teljesíthető, mivel a felperesi tényelődás a hátrány körében nem volt kellően konkrét. Hangsúlyozta, határozott tényelődás hiányában az orvosi dokumentációt akkor sem szerezheti be, ha azt a felperes kérelmére nem adták volna ki, és az annak beszerzésére tett indítványt a felperes fenntartotta volna. A bizonyítás célja ugyanis nem a fél tényelődásának pótlása, kiegészítése, pontosítása. Ezen túl azt is megállapította, hogy az alperesi jogsértés esetén sem érte a felperest hátrány. E körben azt értékelte, hogy a perrel érintett időszak tekintetében három időpontban mért vércukorszint értékek köztudomásúan a normál éhgyomori vércukorszint érték tartományba esnek, illetve azt kisebb mértékben haladták meg. Az eltérés mértéke a felperes által állított ingadozást nem támasztja alá. A hátrány hiányára mutat az is, hogy a felperes által csatolt egészségügyi ellátásokat listázó táblázat nem tartalmaz utalást a reguláris gyógyszereken túli egyéb ellátásra, a 2022. október 22-ei ápolólap panaszmentesnek tüntette fel a felperest. Az elsőfokú bíróság megítélése szerint a hátrány az is kizárja, hogy a gombás

fertőzés okozta lábviszketésen kívül a felperesnek egyéb panasza nem volt, melyet a kezelőorvos sem hozott összefüggésbe a felperes meglévő cukorbetegségével. A felperes előadásával szemben, miszerint számos egyéb betegség kialakulását megalapozza az alperesi jogsértés, a jogsértés rendkívül rövid időtartamára és az egészségügyi ellátásokról szóló táblázatban foglaltakra utalt, melyből a felperes csupán az első két oldalt csatolta be. A táblázat a magas vérnyomás betegségen túl csak az „insulin-dependens cukorbetegség szövödmény nélkül” BNO kódot tartalmazza. Mindebből arra a következtetésre jutott, hogy az alperesi személyiségi jogot sértő magatartás esetén sem lett volna a kereset teljesíthető a hátrány hiánya miatt.

[9] A felperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és keresete teljesítését, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására kötelezését, valamint az alperes perköltségben marasztalását kérte.

[10] Fellebbezése indokaként fenntartotta az elsőfokú eljárásban előadott tényállást. Kiemelte, hogy cukorbetegségére napi szinten többször kell inzulint beadnia, melynek mennyiségét a vércukormérő segítségével kell meghatározni. Az alperes nem engedélyezte a felperesnek, hogy a vércukormérőt magánál tartsa, így nem volt képes az előírásoknak megfelelően adagolni az inzulint. Ezért csak átlagos mennyiséget tudott beadni, mely hol alacsony, hol magas vércukorszintet eredményezett, ami hosszú távon élettartam minőség romlást, akár az élettartam megrövidülését is eredményezheti. Állította, napi ötször kellene ellenőriznie a vércukorszintjét, a tesztsíkot azonban csak 2016. október 24. napján adták ki, annak ellenére, hogy annak birtoklását már 2016. június 28. napján engedélyezte az alperes. Előadta, hogy többször is panasszal élt a vércukormérő hiánya miatt szóban és írásban, végül 2016. szeptember 9-én hallgatta meg az ügyész. Hangsúlyozta, a reggeli éhgyomori vércukorszintje azért normális, mert az éhgyomri mérést jelez. Ezen túl ez olyan orvosi szakkérdés, melyre orvosszakértő bevonása lett volna indokolt az elsőfokú eljárásban. A felperesnek a tízórai, majd a déli étkezésnél, ezt követően két órával később, majd vacsoraidőben és azután két óra elteltével ismételtén vércukorszintet kell mérnie. Hangsúlyozta, az átlagos érték normalitása azt jelenti, hogy több nap átlaga megfelelő, egy napon belül azonban ingadozás alakulhat ki. Azért kell naponta ötször mérni, hogy ne alakulhasson ki egy napon belül nagyobb kilengés, mivel az káros az emberi szervezetre. Kiemelte, nem felel meg a valóságnak az az alperesi állítás, hogy csak 2016. október 24. napján jelezte a vércukormérő tesztsík igényét. Ezt megelőzően többszöri kérése ellenére sem biztosította azt az alperes, ezért került sor ügyészi meghallgatására is. Téves az az alperesi állítás is, hogy a szakorvos inzulint írt elő, de tesztsík biztosítását nem. A szakorvos nem írhatja elő tesztsík alkalmazását, mert erre nincs jogosultsága, azt csak diabétesz szakorvos teheti meg. Ezért kellett a felperesnek 2016. november 9-én egy külső kórház diabetológiai szakrendelésére mennie.

[11] Hangsúlyozta, az elsőfokú eljárásban előadta, hogy pontosan milyen hátrány érte a tesztsíkok hiánya miatt. A felperesnek átlagos mennyiségű inzulint kellett beadnia, mert nem tudta egyedileg differenciálni, csökkenteni vagy növelni az inzulin adagját. Ennek az lett a következménye, hogy vagy nagyon alacsony lett a vércukorszintje, melytől szédülni, remegni kezdett, vagy túl magas volt, amelynek szintén szédülés és remegés a következménye. Állította, minden egyes nap rosszul volt, mert vagy túl alacsony, vagy túl magas volt a vércukorszintje. Normális értékű nem is lehetett, mert ahhoz napi ötszöri kontroll lett volna

szükséges. E tényeket minden egyes alkalommal jelezte a gyógyszerosztásért felelős nővérnek, és kérte a tesztsíkot is az orvostól, amit a büntetés-végrehajtási ügyész is elismert határozatában. Állította, hogy többletköltséget jelentett a kockacukor és a cukros folyadék beszerzése, és nagy megterhelés volt szervezetének a folyamatos rosszullét. Az ítélet indokolásában tévesen szerepel az is, hogy helytelen módon adagolta magának az inzulint, mivel az előírásoknak megfelelően átlagos mennyiséget adott be. Az orvosszakmai protokoll is előírja, hogy aki naponta öt alkalommal adagolja az inzulint, annak havonta három doboz, dobozonként 50 darab tesztsík jár. Ezzel szemben csak 2016. október 24-e után kapott tesztsíkot, előtte egyáltalán nem.

[12] Fellebbezésének jogi érvelése szerint az elsőfokú bíróság a felperesi tényeloadás és a becsatolt okiratok alapján tévesen jutott arra a következtetésre, hogy a jogsértés nem állapítható meg. Az ügyészi határozat és a felperes ügyészi meghallgatása megalapozza a jogsértés tényét, azaz azt, hogy az alperes megsértette az egészséghez való jogát. Előadta, hogy 2016. október 24-e előtti időszakban egyáltalán nem kapott tesztsíkot, holott azt többször kérte. A jogsértés tényét alátámasztja az is, hogy nem biztosították a szakorvosi iránymutatás szerinti mennyiséget. Az alperes magatartása okozati összefüggésben áll az általa elszenvedett hátránnyal, melyet megjelölt az elsőfokú eljárásban. Nincs jelentősége annak, hogy volt-e szakorvosi javaslat, ami előírja a napi szintű tesztsík használatát, mivel a bevonuláskor azonnal jelezte, hogy szüksége van a tesztsíkra.

[13] Kiemelte, a tényállást megfelelően adta elő, hiszen kérelme a kereset közlésére is alkalmas volt. Bizonyítási indítványai között kérte, hogy a bíróság szerezze be a szükséges orvosi iratokat. Nem értékelhető azonban a terhére, ha az alperes azokat nem csatolja. Személyes meghallgatását is indítványozta a perfelvételi tárgyaláson, azonban a perfelvételi tárgyalást a bíróság nem halasztotta el.

[14] Ismételten hangsúlyozta, tényeloadásában részletesen levezette, hogy miért szükséges a napi többszöri vércukorszint mérés. Ezért téves az elsőfokú ítélet azon indokolása, hogy a felperesnek éhgyomorra mért alacsony vércukorszintje nem támasztja alá az ingadozást. Az alperes a tesztsíkot egyáltalán nem, később pedig nem megfelelő mennyiségben biztosította, mellyel jogszabályi kötelezettségét megszegte, és ezzel okozati összefüggésben károsodott a felperes egészsége. Az elsőfokú bíróság tévesen alkalmazta a Ptk. 2:43. §-át és 2:53. §-át, amikor arra a következtetésre jutott, hogy nem valósult meg jogsértés. Ítélete ezért anyagi jogszabályt sért, így elsődlegesen annak megváltoztatását kérte a Pp. 369. § (3) bekezdés c) pontja szerinti felülbírálati jogkör gyakorlásával.

[15] Az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése iránti másodlagos fellebbezési kérelmét arra alapította, hogy az elsőfokú bíróság eljárási szabályt sértett, amikor nem hallgatta meg a felperest, ez pedig kihat az ügy érdemi elbírálására. Álláspontja szerint szükség lett volna a személyes meghallgatásra, és ezért a perfelvételi tárgyalást el kellett volna halasztani.

[16] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltségben marasztalását kérte.

[17] Fellebbezési ellenkérelmét azzal indokolta, hogy a felperes szakorvosi vizsgálta során a szakorvos nem rendelte el számára a tesztcsíkot és annak napi szintű használatát, kizárólag az inzulint, amelyet meg is kapott. Az intézet rendszeresen mérte a felperes vércukorszintjét, ami a felperes állításával szemben megfelelő volt, tehát egészségi állapota nem romlott. A felperes először 2022. október 24-én jelezte, hogy nincs tesztcsíkja, ekkor az alperes azonnal biztosított részére tesztcsíkot, előtte pedig a vércukorszintjét az alperes mérte.

[18] A fellebbezés nem alapos.

[19] A felperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és keresete teljesítését kérte, ezért az elsőfokú bíróság ítéletének nem volt a Pp. 358. § (5) bekezdése alapján jogerőre emelkedett rendelkezése.

[20] Mindenekelőtt hangsúlyozza az ítéltábla, a másodfokú bíróságot a fellebbezési eljárásban a fellebbezési kérelem Pp. 370. § (1) bekezdés és 371. § (1) bekezdés b) pontjában írt korlátai kötik, felülbírálati jogkörét csak e korlátok közt gyakorolhatja. Ezért az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét kizárólag a fellebbezési kérelem és annak indokai mentén bírálhatta felül a következők szerint.

[21] A felperes keresetében személyiségi joga megsértése miatt a Ptk. 2:52. § (1) bekezdése alapján 240.000 forint sérelemdíj megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Az érvényesített jog alapját képező tényállítása az volt, hogy az alperes nem, illetve nem megfelelő mennyiségben biztosította részére a vércukorszint méréséhez szükséges tesztcsíkokat a perbeli időszakban. Az alperes mulasztása következtében pedig romlott az egészsége, életminősége, és számos egyéb betegség kialakulását is megalapozza a helytelen inzulin adagolás.

[22] A Ptk. 2:52. § (1) bekezdésére alapítottnan sérelemdíj csak személyiségi jog megsértéséért, és csak akkor jár, ha azzal okozati összefüggésben a felperest nem vagyoni sérelem éri. Ezért a felperesnek a Pp. 170. § (2) bekezdésének c) pontja alapján az alperes konkrét személyiségi jogot sértő magatartását, és azt kellett előadnia, hogy az állított alperesi magatartás következtében milyen konkrét nem vagyoni sérelem érte. Bizonyítás pedig kizárólag az ekként előadott tényekre fogatosítható.

[23] A felperes tényállítása azonban az alperesi jogellenes, személyiségi jogot sértő magatartás tekintetében ellentmondásos, míg az őt ért nem vagyoni sérelem tekintetében teljes egészében hiányos volt. Abból ugyanis nem állapítható meg egyértelműen, hogy a felperes állítása szerint az alperes egyáltalán nem, vagy nem a megfelelő mennyiségben biztosította a tesztcsíkokat. Arra pedig a felperes az elsőfokú bíróság anyagi pervezetése ellenére sem tett konkrét, határozott tényállítást, hogy az alperesi magatartás következtében pontosan milyen nem vagyoni sérelem érte. Nem adta elő, hogy egészség- vagy életminőség

romlása miben áll, illetve a helytelen inzulin adagolás következtében milyen betegség alakult ki nála. Csupán olyan általános megállapításokat tett az elsőfokú eljárásban, melyek a felperes egészséghez való jogának megsértését nem alapozhatják meg. A Ptk. 2:43. § a) pontjában nevesített egészséghez való személyiségi jog megsértése ugyanis csak akkor állapítható meg, ha az adott magatartás az ember egészségi állapotát sérti, azaz az alperesi magatartás következtében a felperes – akár fizikai, akár lelki – egészségében sérelem, valamilyen egészségromlás következik be. Ezért pusztán annak megjelölése, hogy a felperes egészségi állapota romlott, vagy annak következtében nála esetlegesen betegségek alakulhatnak ki, konkrét tényállítások hiányában semmiképpen nem eredményezheti, hogy azt a bíróság valónak tudja elfogadni. Ezért személyiségi jogának megsértése sem állapítható meg. Személyiségi jogsértés hiányában pedig annak a Ptk. 2:52. § (1) bekezdésében szabályozott szubjektív szankciója sem alkalmazható, és az alperes sérelemdíjban nem marasztalható.

[24] A fentiekén túl a felperes fellebbezésében az őt ért nem vagyoni sérelem tekintetében már azt is állította, hogy a vércukorszintjének ingadozása miatt minden nap rosszul volt. Ez azonban a fellebbezésben előadott olyan új tény, amely nem az elsőfokú ítélet meghozatalát megelőző tárgyalás berekesztését követően jutott a felperes tudomására, vagy következett be. Ezért az a Pp. 373. § (2) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban nem vehető figyelembe, és még valósága esetén sem eredményezheti az elsőfokú ítélet megváltoztatását.

[25] A felperes hatályon kívül helyezés iránti másodlagos fellebbezési kérelme is alaptalan volt. Az elsőfokú bíróság nem sértett ugyanis eljárási jogszabályt azzal, hogy nem rendelte el a felperes személyes meghallgatását és emiatt a perfelvételi tárgyalást nem halasztotta el annak érdekében, hogy a felperes a hiányzó tényállításait meg tudja tenni. A Pp. 192. § (2) bekezdésének egyértelmű rendelkezése ugyanis ez esetre éppen a perfelvételi tárgyalás elhalasztásának lehetőségét zárja ki. A felperes személyes meghallgatása iránti kötelezettsége pedig az elsőfokú bíróságnak a Pp. 230. § (1) bekezdése értelmében nincs. Ezért az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére sem volt mód.

[26] Mindezek alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése szerint helybenhagyta.

[27] A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 364. §-a folytán alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése értelmében köteles megfizetni az alperes jogtanácsosi díjból álló másodfokú perköltségét, melynek összegét az ítéltábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 4. § (1) bekezdés a) pontja, 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése alkalmazásával határozta meg. A le nem rótt 19.200 forint fellebbezési illetéket a felperes teljes személyes költségmentessége folytán a Pp. 102. § (6) bekezdése szerint az állam, míg a felperest képviselő pártfogó ügyvéd díját a Pp. 101. § (3) bekezdése alapján a felperes viseli.

dr. Hóbl Katalin s. k.

a tanács elnöke

dr. Szentpáli Judit s. k.
k.

előadó bíró

dr. Szabó Csilla s.

bíró